

Bianca van Hoof als een vis in het water tussen mensen met een beperking

Deventer kinderen met downsyndroom of autisme die zwemmen helemaal niks vinden, halen toch hun zwemdiploma's. Mede dankzij Bianca van Hoof, die al 45 jaar met ze mee zwemt, ze begeleidt en de zwemlessen coördineert. Later kwamen er handvaardigheid voor kinderen met een beperking bij, de Deventer Sportploeg en de Special Olympics. Haar motto: "Je moet de dingen niet moeilijker maken dan ze al zijn."

De een leest een boek of loopt hard, Bianca van Hoof (56) zwemt. "Zwemmen is gewoon heerlijk." De kinderen met een verstandelijke beperking kwamen 45 jaar geleden toevallig op haar pad, of liever gezegd: in haar zwembaan. "Mijn man was zweminstructeur in De Scheg en hij moest invallen bij het gehandicapten-zwemmen. Mijn twee kinderen waren nog klein en ik vond die zaterdagen dat hij weg was wel erg lang. Dus ik ben meegegaan om te helpen. Onze kinderen van drie en zes zwommen gewoon mee in de groepen." Van Hoof had meteen een klik met de zwemleskinderen. "Ze zijn eerlijk en oprecht. Als ze je niet leuk vinden, dan wordt het niks."

Het echtpaar raakte gaandeweg ook bij andere activiteiten voor gehandicapten betrokken. Van Hoof is al dertig jaar verbonden aan stichting De Klup en geeft sinds twintig jaar twee avonden handvaardigheid, wat ook weer dicht bij haar zelf ligt. "Ik heb zelf ook altijd veel gefröbeld." Haar man zette de jeugd G op bij sv Colmschate. Ze begonnen de Deventer Sportploeg voor sporters met een verstandelijke beperking; 'de meest bijzondere sportploeg van Deventer'.

Het neusje van de zalm is de Special Olympics, waaraan de Deventer Sportploeg tien jaar geleden ging meedoen. "Je ziet die kinderen het stadion binnenlopen; daar doe je het voor. Ouders kunnen trots zijn op hun kinderen, die al heel veel moeten, voor hen is het niet vanzelfsprekend. Wij kunnen dat een beetje leuker maken."

Fijn om te helpen

Dat ze zoveel energie steekt in de kinderen van anderen valt op. "Sommige mensen vinden het heel bijzonder. Wat ik terug hoor als een kind een zwemdiploma haalt of met handvaardigheid iets moois maakt is: 'Zo fijn dat jullie dat doen. Het engelengeduld, de tijd die je erin steekt, ze hebben het leuk gehad.' Het is leuk om te horen, maar ik doe het daar niet voor. Ik word er zelf blij van, ik doe het voor mezelf. Ik vind het fijn om te helpen."

Een heldin vindt Bianca zichzelf al helemaal niet, ook al werden zij en haar man in 2006 geridderd voor hun verdiensten voor de gehandicaptensport. “De mensen die lintjes krijgen, zeggen meestal: ‘ik doe het gewoon’. Dat is het bijzondere eraan.”

Hoewel sport toch vaak om prestatie en winnen gaat, is dat geen eigenschap van Van Hoof. “Met mij hoef je geen spelletje te doen. Ik kick niet op een spelletje winnen. Het maakt mij niet uit of ik win of verlies. Ik hou niet zo van ruzie maken.”

Anderen naar de zin maken

Het andere naar de zin maken, is haar drijfveer. En dat kreeg ze van huis uit mee. Als ze een voorbeeld zou moeten noemen, dan zijn dat haar oma en moeder. “Mijn oma ging op hoge leeftijd ‘ouwe mensen’ helpen. Ze kookte soep voor de hele familie en stond op trappetjes bij nichtjes die een huis kregen om het plafond te schilderen. Dat deed je gewoon. Mijn moeder was ook zo. Als er bij ons in de familie iemand verhuisde, had je echt geen verhuishwagen nodig.”

Bianca had alle ruimte voor de ‘speciale kinderen’ naast haar gezin, omdat ze er bewust voor koos om haar baan op te zeggen. “Mijn carrière was dat thuis alles goed liep. Ik deed de dingen die ik mezelf oplegde, niet iemand anders.” Hindernissen ziet ze eigenlijk niet in die lange loopbaan in de gehandicaptensport. Wat ze wilde bereiken, ‘is altijd wel gelukt’. “Je moet dingen niet moeilijker maken dan dat ze zijn. Als een kind na het zwemmen niet wil douchen, dan ga je niet douchen. Je moet al zoveel, ook juist deze doelgroep. Hun week is ingepland met therapie en school. Laat het, het komt vanzelf wel weer.”

Alles delen

Niet moeilijk doen, ook vooral niet in het delen van kennis op gebied van gehandicapten. “Wij delen alles. Ik hou niet van mensen die een tweede agenda hebben. Iedereen gaat voor eigen eer, maar in je eentje kun je het niet. Deel ideeën, doe niet zo moeilijk.” Dat is dan ook wat ze Deventer toewenst: “Dat er nog meer samengewerkt wordt, we van elkaar leren en delen.”